

A jó gazda szeme...

...hízlalja a jószágot, tartja a mondás. Állattenyésztők ügyének gondolhatnánk ezt. Valóban, roppant sok igazságot tartogat ennek a szakmának. Miként az apró gyermekek, haszonállataink sem hagyhatók felügyelet nélkül, 24 órás szolgálatot kívánnak, ha valaki biztos akar lenni a dolgában. Az állattartás megoldható szinte automatizált módon, etetés, itatás, fűtés, szellőztetés, teljes panziós ellátás. Mégis, mégis, igen bonyolult műszaki, technológiai és biológiai rendszer az állattartás, tele van előre nem látható fejleményekkel, meglepetésekkel. Akár magunk élete, gyanútlanul szöszmötölünk szokott dolgainkban, aztán egyszer csak minden a feje tetejére áll. Hirtelen frontátvonulás, valaki bal lábbal ébred fel vagy éppen csak rossz hírt kapunk, ami talán nem is érint minket, mégis elrontja kedvünket. A modern ember, akinek nincs gondja az éhezésre, inkább a túltápláltsággal, jelezvén, hogy a táplálkozása nem teljesen okszerű, mégis olykor meg tudja ítélni, hogy az állattartók kezében nincs jó dolga az állatoknak. Ugyan a mezőgazdaságtól, állattartástól elidegenedett a társadalmunk, ezért az ételmisszer születéséről már tudomása sincsen, értékén nem tartja, mivel nem is tudja, milyen funkcionális szerepe van étkeinknek azon túl, hogy élvezetet talál és hajszol benne. Ebből kifolyólag pazarol is vele rendesen, semmilyen lelkifurdalást nem okoz, mivel még éhező emberről sem hallott a többség. Sajnálatos, hogy ebben a szakmában a mai fiatalok kevesebb fantáziát látnak, mint eleink, akiknek dicsőség járt, ha finom és egészséges alapanyagok kerültek a boltokba. Ma ez szinte magától értetődő, természetes dolog, ezért megbecsülést nem érdemelnek ki, annál inkább önkényes bírálatokat, ítélezéseket, amit általában könnyen megtesznek, ha nem tartanak az ellencsapástól.

Visszatérve a jó gazda szemére. Ma a jövedelmező állattartás megköveteli, hogy az állatok igényei olyan magas szinten ki legyenek elégítve, hogy a lehető legjobban érezzék magukat és ezért a legmagasabb és leghatékonyabb termelést nyújtsák, ami távolról sem enged meg semmilyen nélkülözést, sem sanyargatást. Mindeközben a válogatós, éhezést (főleg funkcionális éhezést!!!) hírből sem ismerő bírálókat nem érdekli, hogy az embertársaik természetes és egészséges igényei mennyire nincsenek kielégítve, miközben vadul hajszolják azokat a megtévesztő üzeneteket, amelyek kényszerítik olyan dolgok elérésére és olyanoktól való menekülésre, ami sem a szükségletüket, sem a félelmeiket nem alapozzák meg. A tényleges szükségletek és fenyegetések ezáltal teljesen láthatatlanná válnak, elsikkadnak.

A mai (és mindenkori) jó gazda érdeke, hogy az állatai folyamatosan a legjobb ellátásban részesüljenek. Ki érez ilyen késztetést embertársai iránt? Voltak, akik ilyeneket ígértek, de annak a rendszernek ezt nem sikerült megoldani, szenvedést azonban jócskán okozott.

Statisztikákkal ki lehet mutatni, hogy minél többet néz ki az állattartó gazda a telepre, istállóba, legelőre, annál jövedelmezőbb a foglalkozása. A legapróbb probléma, ami váratlanul, bármikor felléphet, ha csak az állat gyarapodását rontja le kicsit, máris komoly károkat okozhat a gazdaságnak. Minél hamarabb észleljük az üzemzavart vagy csak az állatok hangulatváltozását, minél kevesebb kényelmetlenséggel ússzák meg az állatok, annál kisebb kár származik belőle. Még a leginkább automatizált rendszerek sem nélkülözhetik a gazda szemét, mert tökéletes dolgot ember még nem alkotott, ami teljesen védett lenne az üzemzavartól.

Néha elgondolkodom, hogy a mai, állattenyésztéstől elidegenedett társadalom, mely minimum nem tudja értelmezni ezt a kérdést, vajon hogyan látja a „jó pásztor szimbólumát”? Ki az a jó pásztor, kit ismerhettünk meg benne? Aki nem csak a szemét legeltette nyáján, de életét is adta érte! Gondoljuk,

hogy ez oly idegen az elhivatott „mezei” állattartók körében? Nem ritkán esnek áldozatul jó pásztorok olyan vidékeken, ahol nem a kóbor kutya a legveszélyesebb ellenfél, hanem farkasok, medvék, tigrisek és rablók tizedelik a nyáját. A mi jó pásztorunk hatalmas nyája mellett is nyugtalan, ha el-eltévelyednek bárányai. Még egyetlen egy bárány is tud fontos lenni számára. A jó pásztor ismeri a nyáját és azok is őt! Meg tudják különböztetni a rablótól, betörőtől, hamis pásztoroktól. Különleges érzékük van erre? Nincs, hiszen, aki ismeri a jó pásztort, könnyen felismeri a hamisat. A jó pásztor szemét magukon érezve válnak maguk is jobbakká és ismerik fel könnyebben a hazugságot. A hamis pásztor ijedelmet, nyugtalanságot kelt, amitől bizony nem gyarapszanak, csak szenvedéseikben.

Templomlépcső, 2022. január